

Sygn. akt II K 446/17

1 Ds. 738.2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Magdalena Batog

przy udziale prokuratora ---

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 16 stycznia 2018r., 27 lutego 2018r.

sprawy **Z. B. (B.)**

syna R. i S. z d. K.

ur. (...) w Jordanowie (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 kwietnia 2017r. na drodze publicznej nr (...) w M. naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powodując nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierując ciągnikiem siodłowym marki M. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą marki M. o nr rej. (...) włączając się do ruchu nie zachował szczególnej ostrożności, a tym samym nie udzielił pierwszeństwa przejazdu znajdującemu się na drodze z pierwszeństwem przejazdu kierowcy samochodu V. (...) o nr rej. (...) A. K. doprowadzając do zderzenia, w wyniku którego A. K. doznał obrażeń ciała w postaci złamania panewki stawu biodrowego prawego, otwartej rany kolana lewego, stłuczenia podudzia lewego, powierzchownego urazu powłok głowy, przy czym obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała oraz spowodowały rozstrój zdrowia u pokrzywdzonego na czas przekraczający dni siedem,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.;

orzeka:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne przeciwko oskarżonemu **Z. B.** na okres 3 (trzech) lat próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **Z. B.** nawiązkę w wysokości 3000 zł (trzech tysięcy złotych) na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. K.;

III. na podstawie art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego **Z. B.** kosztami postępowania, a w tym zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1102,97 zł tytułem zwrotu wydatków sądowych poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie i na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 60 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2017r. oskarżony Z. B. kierował zespołem pojazdów składającym się z ciągnika siodłowego m-ki M. o nr rej. (...) oraz naczepy ciężarowej m-ki M. o nr rej. (...).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Z. B., k. 68, 105v – 107.

Około godz. 17.00 Z. B. wyjechał z terenu Kopalni (...), zbliżając się do drogi nr (...). Oskarżony zamierzał włączyć się do ruchu na drogę główną, skręcając w lewo w kierunku M., gdzie w odległości około 50 metrów znajduje się przejazd kolejowy.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Z. B., k. 68, 105v – 107,

protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem, k. 24 – 26.

Z. B. zauważył nadjeżdżający od strony M., samochód osobowy m-ki V. (...) nr rej. (...), którym kierował pokrzywdzony A. K.. W związku z tym, że pojazd ten znajdował się jeszcze przed przejazdem kolejowym, oskarżony postanowił wykonać skręt w lewo na drogę nr (...).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Z. B., k. 68, 105v – 107.

W momencie gdy ciągnik siodłowy Z. B. zaczął wjeżdżać na drogę nr (...) samochód m-ki V. (...) znajdował się w okolicy przejazdu kolejowego. A. K. reagując na zagrożenie ze strony oskarżonego, zaczął intensywnie hamować swoje auto, które w tym czasie poruszało się z prędkością około 80 km/h.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Z. B., k. 68, 105v – 107,

zeznania świadka A. K., k. 32, 107.

Słyszac odgłosy hamowania i widząc zbliżający się samochód, Z. B. zatrzymał zestaw pojazdów w taki sposób, że kabina ciągnika siodłowego znajdowała się w połowie pasa ruchu, po którym jechał V. (...).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Z. B., k. 68, 105v – 107,

zeznania świadka A. K., k. 32, 107,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych J. R., k. 40 – 48, 119 – 120.

A. K. nie zdołał zatrzymać swojego pojazdu, uderzając przodem w lewe przednie koło M..

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Z. B., k. 68, 105v – 107,

zeznania świadka A. K., k. 32, 107,

protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem, k. 24 – 26,

protokoły oględzin pojazdu, k. 8 – 9, 10 – 11,

protokół oględzin pojazdu, k. 12 – 13,

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych J. R., k. 40 – 48, 119 – 120.

Do wypadku doszło na prostym odcinku drogi, poza terenem zabudowanym, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 90 km/h. Jezdnia o szerokości 8,8 metra jest dwukierunkowa, po jednym pasie w stronę M. i W. (każdy o szerokości 2,9m). Ponadto na drodze został wytyczony dodatkowy pas ruchu do skrętu w prawo, do Kopalni (...) (o szerokości 3m), oraz stanowiący jego przedłużenie pas rozbiegowy dla pojazdów wyjeżdżających z drogi podporządkowanej w kierunku W..

Dowód:

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych J. R., k. 40 – 48, 119 – 120,

protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem, k. 24 – 26,

protokoły oględzin pojazdu, k. 8 – 9, 10 – 11,

protokół oględzin pojazdu, k. 12 – 13.

Asfaltowa nawierzchnia jezdni w czasie zdarzenia była mokra i zanieczyszczona naniesionym błotem.

Dowód:

protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem, k. 24 – 26.

W czasie wypadku oskarżony był trzeźwy, zaś A. K. znajdował się po wpływie alkoholu, mając we krwi alkohol etylowy w stężeniu ok. 0,85 promila.

Dowód:

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości, k. 3,

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości, k. 5,

protokół pobrania krwi wraz z opinią, k. 29 – 30,

opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej, k. 111 – 113.

Samochód m-ki V. (...), którym kierował A. K. nie posiadał ważnego badania stanu technicznego, które termin upłynął w dniu 06 października 2016r.

Dowód:

protokół oględzin pojazdu, k. 12 – 13.

W wyniku zaistniałego wypadku pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci złamania panewki stawu biodrowego prawego, otwartej rany kolana lewego, stłuczenia podudzia lewego, powierzchownego urazu powłok głowy. Obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała A. K. na czas przekraczający 7 dni.

Dowód:

kserokopia dokumentacji medycznej, k. 53 – 60,

opinia sądowo – lekarska, k. 72.

Po wypadku A. K. był hospitalizowany w okresie od 13 kwietnia 2017r. do 28 kwietnia 2017r. Został u niego przeprowadzony zabieg operacyjny polegający na otwartym nastawieniu doznanego złamania z wewnętrzną stabilizacją. Po zakończeniu leczenia szpitalnego został on wypisany do domu z zaleceniem rehabilitacji.

Dowód:

kserokopia dokumentacji medycznej, k. 53 – 60,

zeznania świadka A. K., k. 32, 107.

A. K. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 26.10.2017r., sygn. akt II K 429/17 za kierowanie w dniu 13 kwietnia 2017r. pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości

Dowód:

odpis wyroku, k. 110.

Oskarżony Z. B. ma 58 lat, jest żonaty, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony pracuje jako kierowca, zarabia 2.200 zł miesięcznie. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Z. B., k. 68, 105v – 107,

informacja z K., k. 63,

notatka urzędowa na podstawie art. 213 § 1 k.p.k., k. 76.

Z. B. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego przyznał się do zarzucanego mu czynu. Następnie w toku rozprawy głównej zmienił swoje stanowisko i nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Oskarżony wyjaśnił, że widział pojazd m-ki V. (...), gdy ten jeszcze znajdował się przed przejazdem kolejowym. Uznał wówczas, że zdąży włączyć się na drogę główną i ruszył do przodu skręcając jednocześnie w lewo. Z. B. wyjaśnił, że po tym jak usłyszał odgłosy hamowania samochodu pokrzywdzonego zatrzymał się, tak że przód kabiny jego ciągnika siodłowego znajdował się w połowie pasa ruchu, po którym jechał V. (...). Opisując dalszy przebieg zdarzenia oskarżony oświadczył, że w wyniku hamowania, pojazd A. K. zjechał na pas do skrętu w prawo i uderzył w przednie lewe koło ciągnika siodłowego. Po tym pokrzywdzony wysiadł z pojazdu, oświadczył że spożywał alkohol i powiedział aby oskarżony nie dzwonił na Policję. Pomimo tej prośby Z. B. wezwał na miejsce funkcjonariuszy Policji oraz przed ich przyjazdem wycofał swój zestaw około 2 metrów od miejsca gdzie doszło do zderzenia.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd Rejonowy oparł się na zeznaniach świadka A. K., wyjaśnieniach oskarżonego Z. B. i wymienionych na wstępie dowodach o charakterze materialnym, co do których prawidłowości i rzetelności nie miał zastrzeżeń.

Sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego Z. B. w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 177 § 1 k.k., nie budzą wątpliwości. Na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, sąd ustalił iż oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa

przejazdu pojazdowi m-ki V. (...) nr rej. (...), który poruszał się drogą nr (...). W rezultacie spowodował on nieumyślnie wypadek, w wyniku którego A. K. doznał obrażeń ciała, skutkujących naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres przekraczający 7 dni.

Stwierdzając naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżonego, sąd miał na uwadze to, że znajdując się drodze podporządkowanej, w miejscu gdzie znajdował się znak ostrzegawczy A-7, powinien on przed wyjechaniem na drogę z pierwszeństwem przejazdu, upewnić się co do możliwości bezpiecznego wykonania tego manewru. Z. B. był obowiązany prawidłowo rozpoznać jaka jest prędkość zbliżających się pojazdów, w tym samochodu A. K. i ocenić czy włączenie się przez niego do ruchu nie zmusi kierującego do gwałtownego hamowania. Zdaniem sądu w realiach niniejszej sprawy, oskarżony uchybił ciążącym na nim w tym zakresie obowiązkom, w rezultacie czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa, które skutkowało zaistniałym wypadkiem. Rozpoczął on bowiem wjazd na drogę (...), mimo że z jego lewej strony zbliżał się jadący z dużą prędkością samochód pokrzywdzonego, który podejmując intensywne hamowanie nie był w stanie zatrzymać swojego pojazdu, w wyniku czego doszło do zderzenia. Istotne znaczenie dla stwierdzenia naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, stanowi to, że w miejscu zdarzenia obowiązywało ograniczenie prędkości do 90 km/h. Z. B. powinien i mógł przewidywać zatem, że widoczny dla niego pojazd V. (...) poruszał się właśnie z taką prędkością i ocenić czy może bezpiecznie włączyć się do ruchu.

Sąd podziela wnioski opinii biegłego J. R., iż reakcja kierującego V. (...) A. K. na powstałe zagrożenie drogowe była prawidłowa, adekwatna do wytworzonej sytuacji. Podjęcie natychmiastowego hamowania przez pokrzywdzonego w sytuacji, w której groziło mu realne zderzenie z wyjeżdżającym pojazdem, nie może być uznane za błąd. Wręcz przeciwnie stanowiło uzasadniony manewr obronny, który jednak nie pozwolił na uniknięcie wypadku. Zdaniem sądu brak jest podstaw do tego aby można czynić kierującemu samochodem m-ki V. zarzut, że nie podjął on próby ominięcia zespołu pojazdów oskarżonego lewym pasem ruchu. Kwestia ta została szczegółowo omówiona przez biegłego J. R. na rozprawie, zaś sąd aprobując jego stwierdzenia, nie widzi potrzeb ich ponownego przytaczania. Sąd nie stwierdził również aby stan nietrzeźwości w jakim znajdował się A. K. był w realiach niniejszej sprawy przyczyną zaistniałego wypadku. Z ustalonych okoliczności, a w tym wyjaśnień oskarżonego, wynika, że kierujący V. (...) zareagował prawidłowo na sytuację drogową, podejmując intensywne hamowanie, co jednakże nie pozwoliło uniknąć mu zderzenia pojazdów. Pomimo zatem pozostawania przez A. K. pod wpływem alkoholu, nie ma podstaw aby przyjąć, że sposób kierowania przez niego pojazdem, był przyczyną zaistniałego wypadku. Sąd ustalając stan faktyczny nie stwierdził przesłanych wskazujących na to, iż pokrzywdzony przekroczył dozwoloną prędkość 90 km/h. Kierujący V. (...) podał, że prowadził pojazd z prędkością około 80 km/h, zaś z opinii biegłego J. R. wynika, że brak jest danych wskazujących aby prędkość ta była wyższa. Podobnie sąd przyjął, iż choć pojazd, którym poruszał się pokrzywdzony nie posiadał ważnego okresowego przeglądu technicznego, to z przeprowadzonych dowodów, w tym protokołu oględzin tego pojazdu nie wynika aby był on niesprawny w chwili wypadku.

Podsumowując powyższe sąd uznał, że do zaistniałego wypadku drogowego, doszło w wyniku naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez Z. B.. Zarazem z okoliczności sprawy wynika, że oskarżony dopuścił się tego przekroczenia nieumyślnie. Nie miał on bowiem zamiaru naruszenia przepisów ruchu drogowego, lecz dopuścił się tego, mimo że mógł przewidzieć możliwość tego naruszenia.

Ustalając sprawstwo i winę oskarżonego Z. B. w zakresie zarzucanego mu czynu, Sąd Rejonowy uznał za zasadne zastosowanie wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego. W ocenie sądu w niniejszym przypadku zachodzą przesłanki zastosowania tej instytucji – określonej w art. 66 k.k. W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż nie budziły wątpliwości okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, kwalifikowanego z art. 177 § 1 k.k., który pozostaje zagrożony karą pozbawienia wolności nie przekraczającą lat 5. Czyn jakiego dopuścił się Z. B., pozostaje społecznie szkodliwym w stopniu wyższym niż znikomy. Niemniej jednak przy uwzględnieniu przesłanek określonych w art. 115 § 2 k.k. stwierdzić należy że nie jest znaczny w rozumieniu art. 66 § 1 k.k. W ten sam sposób sąd ocenił również stopień winy oskarżonego. Wreszcie po stronie oskarżonego występuje pozytywna przesłanka kryminologiczna. Nie był on dotąd karany sądownie za jakiegokolwiek przestępstwa,

a jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 k.k. umorzył warunkowo postępowania karne wobec oskarżonego Z. B., oznaczając okres próby na 3 lata. Sąd uznał, że zastosowanie wskazanego środka probacyjnego w stosunku do oskarżonego będzie wystarczające dla zapobieżenia ponownemu popełnieniu przez niego czynu zabronionego. Stosując warunkowe umorzenie postępowania karnego, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 3.000 zł. Ustalając jej wysokość sąd miał na uwadze rodzaj doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała i będące ich wynikiem dolegliwości. Wskazana kwota stanowi zryczałtowaną formę zadośćuczynienia i odszkodowania, należną pokrzywdzonemu od oskarżonego z racji popełnionego deliktu.

Na podstawie art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. sąd zasądził od oskarżonego Z. B. na rzecz Skarbu Państwa poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania uzasadnione wydatki obliczone zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2003 r. nr 108 poz. 1026) w wysokości 1.102,97 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości przewidzianej ustawą.

SSR Radosław Gluza